

**Kui ta alles kaugel oli...hakkas isal
hale. Lk 15.20**

Kadunud poeg Jeesuse tähendamissõnas oli andnud alla ja otsustanud asuda koduteele. Kuna ta aga oli pillanud ära oma pärandi, kavatses ta tööga oma leiba teenida.

Just sel viisil toimime me kõik vaimulikus mõttes. Me tahame enda vaimulike ponnistustega Jumala tasuta armu ära teenida. Me ei taipa, et oleme selliste mõtetega Jumala riigist sama kaugel kui oli kadunud poeg oma isast tema teda nähes ja juurde joostes.

Kiitus Jumalale, et ta nii algatab kui juhib meie vaimulikku kojusõitu! Muidu me jääksime igavesti välja Tema riigist. Ta ruttab meile vastu sõnumiga, et kõik on juba korras, patuvõlad Jeesuse makstud ja kodu veel alles.

Loomulikult on lubatud olla vaga ja vaimuelus hoolas, kuid selle läbi ei saa Jumala armu teenida. See oleks solvang Jumala vastu.

Jumal on otsustanud, et meie kojutulek peab sündima nõnda, et Ta tuleb meie juurde, mitte meie Tema juurde, ning et Ta viib meid koju. Sellest räägib sõnakoht: "Jumal teeb nähtavaks oma armastuse meie vastu sellega, et Kristus suri meie eest, kui me olime alles patused." Rm 5:8. Niisiis ei olnud me õiged ega head, vaid patused ja kurjad, kui Kristus meid oma ohvritöö läbi päästis.

Patused oleme iseenestes veel täna ja iga päev ja saame sellistena võtta evangeeliumi rõõmusõnumit vastu. See sõnum teatab meile, et me oleme Kristuses ja tema töö läbi andeks saanud, nimelt andeks saanud patused.

Näita, Isa, kus ma olen,
sinust kaugel patuteel!
Näita mulle ka su armu,
ning et armastad mind veel.
Aita mind, et ma ei püüa
ise ära teenida,
mida oled mulle andnud
puhtast armust tasuta!